

Skoré ranné vstávanie, u niektorých o 4:30, nás veľmi rýchlo vrátilo do reality. Ranné cestovania sa stali našou neoddeliteľnou súčasťou. Po dlhých mesiacoch sme oprášili naše zámky na skrinkách v nemocničnej šatni a obliekli si uniformu. S úsmevom na tvári sme vycupitali po schodoch, každý na vopred rozdelené oddelenie. Po polroku sme sa začali zoznamovať s priestormi nemocnice a samotnými oddeleniami. Začali sme sa cítiť ako súčasť zdravotníckeho personálu.

Znova sme mohli pocítiť emócie vďačnosti a radosti z našej prítomnosti. Bolo veľmi milé vidieť radosť z nášho príchodu u utrápených ľudí.

Začali sme pociťovať, čo je to úprimná vďačnosť. Ako veľmi niekomu pomôžeme, keď mu podáme obyčajnú vodu, odprevadíme ho do kúpeľne alebo vymeníme čistú bielizeň. Konečne sme boli šťastní, nič viac sme si nemohli priať. Mysleli sme si, že už to takto ostane do konca roka, ale

naše pomyslenia vypršali v momente, keď nám oznámili, že po troch týždňoch ideme do karantény a prechádzame naspäť na dištančné vyučovanie. Vtedy sme si nemohli napláňovať nič. Z minúty na minútu sa všetko zmenilo. Zmierili sme sa s tou situáciou, ale videli sme svetlo na konci tunela. Nakoniec sme sa dočkali. Znovu sme v nemocnici a stále sa máme čo učiť. Spoznávame každý kútik nemocnice.

Opäť máme možnosť overovať naše vedomosti aj v praxi. Personál a učitelia sú veľmi ochotní. Pri samotnom výkone nám častokrát pomôžu alebo poradia. Niektorí sme mali možnosť vidieť aj odbornejšie vyšetrenia ako napríklad strávené doobedie

na uroskope. Iní sa tešíme z obyčajného úspechu odobratej krvi.

Pracovať priamo s človekom, ktorého vôbec nepoznám, poskytovať mu našu trpezlivosť a lásku, síce s dozorom je to, čo nás presvedčilo, že sme na správnej ceste. Všetko je zrazu iné. Niekedy sme presedeli celý deň pri počítači, no teraz toto slovo nepoznáme. Čas v nemocnici plynie neskutočne rýchlo. Niekedy sa nenazdáme a už odchádzame domov. Náš školský rok v treťom ročníku sa pomaly končí a my môžeme nastúpiť na súvislú mesačnú prax. Veríme, že všetko prebehne bez komplikácií a budeme môcť byť celý mesiac súčasťou nemocnice.

VIKI a LENKA

DOMA ZA POČÍTAČOM